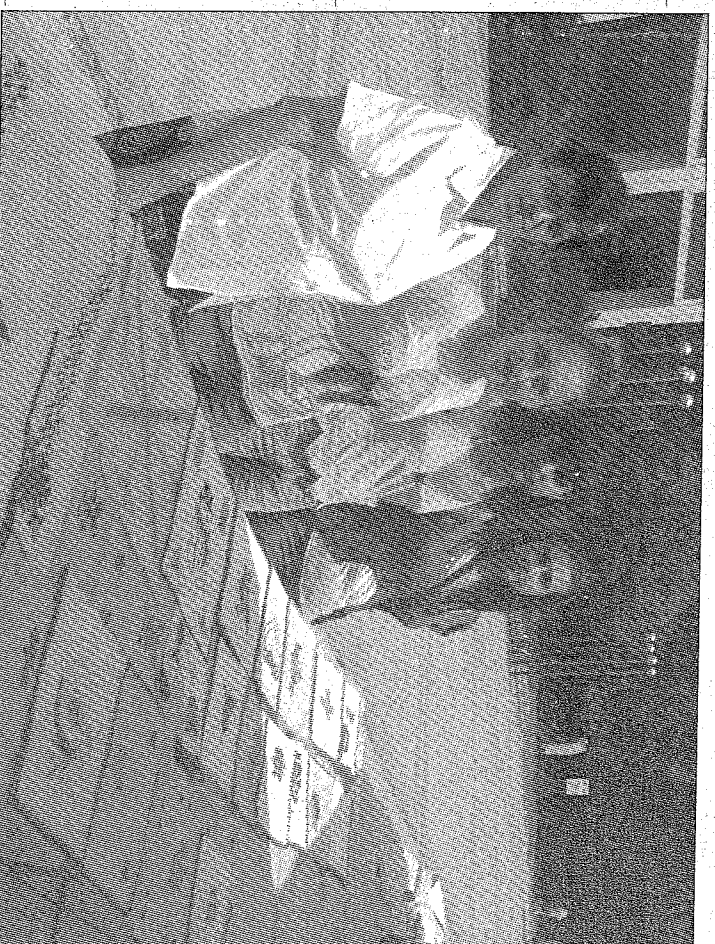

Венка Петрова Гергова е майстор по везба. Родена е в с. Гомотарци на 9 август 1941г. По професия е икономист-счетоводител. Член на Занаятчийската камара от 5 години. Основател и ръководител на школата „Малките везбарки“.

МАЛКИТЕ ВЕЗБАРКИ НА ВЕНКА ПЕТРОВА

Живея с пробългарите на моите деца

Г-жо Петрова, от кога се занимавате с везба и кой беше първият Ви учител?

С ръкоделие се занимавам от 13-годишна. Мисля си, че това е ген, наследен от майка ми. Моят ген виждам, че се е предал на внука ми. Още на седем години се научи да бродира швейчката с рязана бродерия, а сега шие шампован гоблен. Ръкоделието е моето хоби, но напоследък се оказва и средство за препитание. Казвам препитание, защото в момента основната ми работа е свързана с обучението на младото поколение, да предам това, което знам и което мога, за да може да продължим традицията.

Всъщност имам слабост и съм се ориентирала към рязаната бродерия, която в България рядко се работи и няма конкуренция. Занимавам се с изработката на плетени покривки, тишлайфери за маса, плетени покривки за легло, бродирание на покривки за маса, карета и комплекти за сервиране. А швейцата, която стои в основата на моята школа, действително заслужава внимание, защото както е казал Пенчо Славейков „през пет вековното турско робство българският народ е създавал две велики изкуства – народните песни и швейцата“. Затова би трябвало ние, което знаем и можем, да предадем занаята и да имаме последователи. Сигурна съм, че децата, които уча днес са бъдещите майстори на Видин.

От кога ръководите школата по везба и какви хора участват в нея?

Школата по везба „Малките везбарки“ започва своята дейност през 2004 г. с проекта на областната администрация „Баба Вида – история приказка“. По този проект бяхме ангажирани седем майстори от занаятчийската камара и събрахме много деца от училищата. Честно казано, не съм очаквала такъв голям интерес към занаята везба. За съжаление, школата преустанови своята дейност, поради липса на средства и сега от април 2008, благодарение на кмета на община Видин г-н Румен Видов, който ни подиспури средства и прекрасни условия за труд, отворихме пак школата. Започнах с 15 деца, сега са 28 от 7 училища и от 4 до 12 клас, като имам и 4 момчета.

Разкажете ни по-детайлно за дейността на школата и за работата Ви с децата.

Както вече казах, интересът към везбата от страна на учениците доста ме изненада, приятно, рабаи-

ра се. Смяя да твърдя, че попаднах на най-надарените деца от нашия град. – В техните души има хърс и тръпка за работа, искат все повече часове и още работа. Като започнахме миналата година, нямахме материали, затова ходихме с г-н Видов до София и купихме 3 тона пананама. Други общественици също ни помогнаха с конци, куки и другите приспособления, които ни бяха нужни.

Сега, година по-късно, почти всички са се научили да шият и вече жадуват за нещо ново, което не знаят. Трите най-големи от тях – Валерия, Поли, Петя знаят абсолютно всичко – всеки бод и сега проявяват голям интерес към плетенето. Освен това ми помагат и при работата с по-малките с швейците. Всъщност се занимаваме по три часа, два пъти седмично, а на децата като че ли все им е малко, като че ли никогата няма да им омръзне, затова оставаме и повече часове.

Аз съм се посветила на своите ученици и те ме зареждат с положителна енергия. Работя вече 16 месеца, около 600 часа, без да ми плаща никой и не искам от никой нищо, защото школата е плод на моя труд и освен това може би е единствената в града, в която не се плаща. Опитвах се да обединя почти всички социално слаби деца, като им помагам с каквото мога от сърце и душа. За съжаление обаче, не само аз, а и децата сме разочаровани от безразличията, с което се сблъскваме ежедневно по отношение на нашата дейност. С големите обещания и тяхното неизпълнение. Възмутена съм от хората, които децата и аз каним да присъстват и разглеждат, ако не купят, нашите произведения.

Има една поговорка, че ситият на гладния не вярва. Някои хора не знаят що е немостия. Аз не мога така. Живея с проблемите на моите деца и сърцето ми се свива, като няког дава от училище и ме пита за 20 стотинки за една ваф-

ла, че не е обядвало.

Тогав откриде черпите оптимизъм и желание за работа?

Ами от децата. Имам чувството, че ако се разделя с тези деца, няма да мога да живея три дни. Те ме зареждат и ми пълнят душата.

Какво мислите за това занаятите да влизат като изучавани предмети в училищата?

Според мен би трябвало да има извънкласни

форми на обучение, защото когато отворих школата през 2004 г. започнах в три видински училища и там децата много радужно и отговорно приеха идеята за намиането. Искам да изкажа своите благодарности на Антоанета Евдокимова, която първа ме покани в своето училище и оттам започна моята школа. А освен това държа много и на успеха на децата – непрекъснато им искам белгичките, а които има двойка или тройка го гоня, докато не си поправи оленката.

Според Вас, каква е съдбата на везбарството в Бъдеще, няма ли то да остане по-скоро като примамка за туристите, отколкото повод за гордост с националното ни богатство?

Няма смисъл от коментари, то е видно, защото всички носим на нашите танцбори и певци са с българска швейца. Ако не сме ние и таква като нас, кой ще изработва такива швейци? Песните, танците и швейците са повод за гордост и ако няма кой да ги продължи... Аз не съм египет – показвам всичко, което знам и мога. Две от учениците ми тази година бяха абитуриентки, но въпреки това ми казват, че ще продължават да идват в школата.

Само деца ли са желаещите?

Не, има и три майки, които идват с децата си. Но честно казано, с децата ми е по-приятно, отколкото с възрастните, те са по-чисти душички.

Къде хората могат да видят това, което Ви е и децата в школата изработват?

Организираме изложби. Първата ни беше по проекта за крепостта „Баба Вида“ - на 24 април по случай Великден. Правихме изложба в града в последния ден на Великден. За 8 март имахме експозиция в МОЛ, а за Нова година - във филхармония. Но най-важната за нас изложба бе на 6 и 7 октомври в Брюксел, когато община Видин участва в конференцията „Дунав – реката на европейското бъдеще“. Целта бе на Дунавския базар всеки участващ град да се представи чрез павилион, на който да изложим местни и национални проекти, култура и традиционни храни. По този начин представихме достойно Видин и България. Освен това, често има някои от нас на крепостта „Баба Вида“.

Знаете ли, че почти нищо не се купува от изложбите, които сме организирали. Най-много някой път туристи да вземат нещо. Всичко, което децата изработват, е много красиво – ръчен труд, а струва 1,50 лв да кажем, картичка.

Може ли да се каже че везбата е такава, каквато е и човекът, който я работи?

Разбира се. При мен всички деца са много талантливи и аз ги наричам деца – чудо. На някои им е достатъчно само да им покажа нещо за 5 минути и след това се запалват и дори мен изненадват с работите си. Всичко става със желание, не можеш да караш на сила детето да прави нещо, което не иска.

Какво ще пожелаете на читателите на вестника?

Когато виждате нашите изложби, подкрепете ни. Нека не бъдат безразлични и да намирят време. За да може нашата школа да съществува.